

Az anya fellobbanva szólt bele :

— Nem, nem ! Minden jól van úgy, ahogy van ! Boldog vagyok, hogy látlak és hálát adok az Istennek, hogy visszahozott. Katóka, gyere, fogjuk karon és menjünk vele az ebédlőbe, bizonyosan nagyon éhes szegény.

— Sohase vagyok éhes, anyám és nagyon kérem, ne akarjon etetni, mindig csak azt adja, amit kérek.

— Hiszen az természetes. Mit eszel reggelire?

— Egy kis tejet és pirított kenyeret.

— Istenem, semmi mást?

— Nem.

A válasz kemény volt és határozott. Az anya is, a lány is bele-
rezdült. Érezték, hogy a mai naptól kezdve vége az életük harmonikus
nyugalmának.

(Folytatása következik.)

Büky György.

EMBER.

*Embernek lenni!
Csak embernek, semmi egyébnek,
De annak egésznek, épnek,
Föld-szülte földnek
És Isten-lehelte szépnek!*

*Lerázom magamról a port,
Amit a századok ajka rámlehel,
Ledobom a palástot,
Amit a Hivatal rámtekert,
És az apostol köntösét is szétnyitom,
Amit szent ujjak fűztek össze vállamon:
Nézzétek, itt vagyok.*

*Leptellenül, akár egy fiatal fűz, a márciusi szélben:
Amint a földanya megformált a mélyben,
Amint elgondolt az Isten öröktől való villanatában
Fogantatásom titokzatos pillanatában
Én, ember, egy a millióból,
Ember, emberek közt.*

*Ne várjatok éntőlem prédikációt.
És ódát és okoskodást ne várjatok.
Én azt beszélem, ami vagyok.
Apró vagyok és nincsen bennem semmi jó:
És mégis, a gondolat, amely tagjaimat összetartja:
Öröktől való.*

Nyomorult vagyok: nincs magamtól semmim
 Ami több lenne a pornál,
 És mégis úgy akarta az, aki formált:
 Ami vagyok: örökkévaló.
 Semmi vagyok: egy milliomod —
 De minden, mert mindnyájotok.

Nézzétek, ezek az erek milyen kékek:
 Akár a ti ereitek!
 És piros bennük és meleg a vér,
 Mint bennetek.
 Nézzétek ezt a száját:
 Kenyérre és csókra és szóra született,
 Mint a tietek.
 Ez a két szem nézni és nevetni szeret,
 És látni tanult és sírni szokott,
 Mint a ti szemetek,
 És álmélkodik reggeltől estig,
 Mint ti és Plátó és a kisgyerekek.
 Halljátok a szívem, hogy piheg?
 Hallgassátok és megértitek.
 Hisz ő is, mint a ti szívetek
 Kilenc hónapon át pihegett
 Egy édesanyának szíve megett,
 És visszatér, mint ti visszatértek
 A földre, melyből vétegett.

És ez a lélek, érzitek-é
 Hogy lüktet és ölel a lelketek felé?
 Ó, nézzetek belé!
 Magát mutatja, egyet mutat.
 De ebben az egyben a ti arcotokat.
 Tükör módjára tükrözi hűn
 Benne az erény és benne a bűn:
 És minden érzés benne van,
 Ami csak bennetek megfogán:
 S kimerhetetlen mélyébe lenn
 Piheg a mindennapi rejtelem
 A közös, a közös Végtelen.

Sík Sándor.